

LIBRIS

We know
books

NORA ROBERTS

ALEASA

Traducere din limba engleză și note
ANCA VASAS

LITERA

București
2020

Prolog

Pe scut, care era unul dintre cele șapte făurite în vremuri de demult ca să țină piept Întunericului, căzu o singură picătură de sânge.

Scutul se slăbi. Întunericul, răbdător ca un păianjen, pânde de-a lungul vremii, iar rana se întinse sub iarbă și pe sub pământ.

Iar în ultima zi a ceea ce fusese, un om bun la suflet, dar neștiutor sparse scutul. Întunericul îl răsplăti cu o infecție mortală, una care avea să treacă de la soț la soție, de la părinte la copil, de la străin la străin.

Și, în timp ce lumea muribundă se zvârcolea, întreg sistemul ei de funcționare – guverne, tehnologie, legi, transport, comunicații – se sfărâmă asemenea unor cărămizi de tină.

Lumea se sfârși în tunete și vaiete, în sânge și durere, în teamă și groază. Un casier întinzând restul unui client, o mamă hrănindu-și copilul, oameni de afaceri strângându-și mâinile pentru pecetluirea unei înțelegeri – toate aceste contacte simple răspândiră moartea asemenea unui nor otrăvit întins peste întreaga lume.

Muriră miliarde de oameni.

O numiseră Pieire – pentru că asta și era – o boală ucigătoare și rapidă, fără tratament, care omora ticăloși și nevinovați, oameni de stat și anarhiști, privilegiați și sărmani deopotrivă, cu aceeași feroare.

În timp ce miliarde de oameni mureau, supraviețuitorii – cei imuni – se chinuiau să mai trăiască o zi, să găsească hrană, să-și apere ce adăpost le mai rămăsese, să scape, să fugă de violența nezăgăzuită și necontrolată.

Pentru că unii, chiar în cele mai negre momente ale vieții lor, incendiau, jefuiau, violau, ucideau doar pentru simpla lor plăcere.

Prin norul otrăvit care învăluia lumea, lumina scăpăra. Întunericul pulsa. Se trezeau la viață puteri demult adormite. Unele înfloreau pline de strălucire, altele erau întunecate de alegerile pe care le făcuseră cei care le aveau. Dar puterile înfloreau.

Magia începu să vibreze.

Unii primeau cu bucurie minunile, în timp ce alții se temeau de ele. Și mai erau alții care le urau.

Alții, cei „nu-ca-mine“, aprindeau întotdeauna scânteia urii în unele inimi.

Cei care ajunseră să fie cunoscuți drept „Nepământenii“ se confruntau cu teama și cu ura celor care îi vânau. Guvernele, disperate să își mențină puterea, se străduiau să-i adune, să-i închidă, să facă experimente pe ei.

Cei cu puteri magice se ascundeau de sau se luptau împotriva celor care venerau un zeu neîndurător și sălbatic, invocându-l ca să distrugă și să chinuie, și care-și îndrăgiseră propriul fanatism ca pe o iubită.

Și se ascundeau de și luptau împotriva celor în care înflorea întunericul.

Într-o noapte furtunoasă, brăzdată de fulgere, o copilă a cărei lumină strălucea în clipa în care pieria un om bun trăgea pentru prima oară aer în piept. Această fată venea pe lume din dragoste și sacrificiu, din speranță și luptă, din putere și tristețe.

Odată cu acel prim strigăt al vieții, cu lacrimile mamei și mâinile puternice ale bărbatului care o ținea, luptătoarea, conducătoarea, Aleasa, făcu primul pas către destinul ei.

Magia începu să pulseze.

În anii ce urmară, omenirea fu frământată de războaie între întuneric și lumină, între cei care se luptau să supraviețuiască, să construiască și cei care căutau să distrugă și să domnească peste ruine.

Copila creșcu, la fel și puterile ei. Își începu pregătirea, avu parte de greșeli, de triumfuri și merse înainte. Apoi tânăra fată, plină de credință și de puteri miraculoase, băgă mâna în foc și apucă sabia și scutul. Și deveni Aleasa.

Magia începu să se înalțe.

Capitolul 1

Se dezlănțuise o furtună sălbatică. Vuia toată împrejurimea de zvon de ploaie deasă, bătută de vânt, de pârâit de fulgere scăpărătoare, de bubuit de tunet. Vijelia năprasnică se învârteja înlăuntrul ei, un torent de furie pe care știa că trebuia să-l înăbușe.

Avea să aducă moarte în noaptea aceea, cu sabia ei, cu puterea ei, la porunca ei. Fiecare picătură de sânge vărsat avea să fie pe mâinile ei – asta era povara comandantului, la care ea se învoise o dată pentru totdeauna.

Nici măcar nu avea douăzeci de ani.

Fallon Swift își atinse cu degetele brățara pe care o purta la încheietură, cea pe care o făurise, apoi o înzestrase cu puteri magice – dintr-un copac pe care-l nimicise într-o dezlănțuire de furie; crestase pe ea cuvinte care să-i amintească să nu distrugă niciodată din mânie.

Solas don Saol, scria pe brățară.

Lumină pentru Viață.

În noaptea asta urma să semene moarte, se gândi ea din nou, dar avea să-i ajute pe alții să trăiască.

Prin pânza furtunii, privi complexul. În ziua în care împlinise paisprezece ani, Mallick, profesorul ei, o dusesse la unul asemănător. Însă, pe când acela fusese părăsit, în urmă rămânând doar duhoarea magiei negre, rămășițele carbonizate ale celor morți și strigătele de agonie ale celor torturați, complexul despre care se vorbea acum

adăpostea peste șase sute de oameni: două sute optzeci ca personal și trei sute treizeci și doi de prizonieri.

Patruzeci și șapte dintre prizonieri erau, conform informațiilor adunate de ei, sub vârsta de doisprezece ani.

Fallon își întipărise în minte fiecare centimetru din complex – din centrul de detenție – fiecare încăpere, hol, cameră de luat vederi, alarmă. Făcuse hărți detaliate și petrecuse luni întregi plănuiind acțiunea de salvare.

Asta avea să fie, în cei trei ani de când începuse să-și adune armata, de când ea și familia ei își părăsiseră căminul din New Hope, cea mai mare acțiune de salvare încercată de forțele de rezistență pe care le comanda.

Dacă dădea greș...

Simți o mână pe umăr, liniștind-o și dându-i putere. Se întoarse ca să se uite la tatăl ei.

– O să ne descurcăm, îi spuse Simon.

Ea răsufală adânc.

– Trebuie să aruncăm o vrajă asupra camerelor de filmat, murmură, apoi le transmise elfilor mesajul, pe calea gândului, ca să dea și ei porunca mai departe.

Acum, pe acele monitoare de securitate aveau să apară doar copaci, ploaie, teren mlăștinos.

– Dezactivați alarmele!

Ea și cu celelalte vrăjitoare lucraseră la farmecul ăsta încet, cu grijă, în timp ce furtuna vuia.

Atunci când mesajul de îndeplinire a misiunii ajunsese la toată lumea, ignoră durerea din piept și dădu ordinul:

– Arcași, atacați!

Trebui ca gărzile din turn să fie scoase din luptă iute și pe tăcute. Fallon o simți pe Tonia, căpetenia arcașilor, prietena ei, din același sânge cu ea, punând o săgeată în arc și slobozind-o.

Ochii cenușii ai lui Fallon urmăriră, concentrați, săgeata atinându-și ținta și oamenii căzând în turnurile lor din cele patru colțuri ale zidurilor închisorii.

Înaintă, dezarmând, cu puterea ei, porțile acționate electric.

La semnalul pe care-l dădu, trupele se strecurară prin deschizătură, elfii escaladară zidurile și gardurile, metamorfii săriră cu ghearele și cu colții pregătiți, zânele alunecară prin aer, purtate pe șoapta aripilor.

Atenție la timp, își spuse în sinea ei, în timp ce vorbea în gând cu Flynn, comandantul elfilor, și cu Tonia. Aveau să doboare cele trei uși simultan, urmând ca apoi fiecare șef de echipă să-și îndrume trupele spre acțiunile prioritare. Distrugerea comunicațiilor, eliminarea securității, preluarea controlului asupra depozitului de arme, securizarea laboratorului. Și, mai presus de toate, protejarea prizonierilor.

După o ultimă privire aruncată tatălui ei, văzând curajul și hotărârea de pe chipul celui în care avea încredere deplină, ea dădu ordinul.

Trăgând sabia, spulberă încuietorile intrării principale, apoi dădu năvală și deschise în același fel și cel de-al doilea rând de porți.

O parte din mintea ei suprapuse clipa de față cu momentele pe care le trăise la închisoarea din Hatteras și cu viziunile pe care le răscolise atunci, pe când era în vârstă de numai paisprezece ani. Atâtea asemănări.

Însă aici soldații trăiau și erau înarmați. Fallon lovi chiar în timp ce se auzeau focuri de armă. Incendie acele arme, focul lăsând în urmă mâini pline de bășici și oameni urlând de durere. Lovi cu sabia, își luă avânt și roti scutul, secerând dușmani.

Își croia drum în timp ce auzea strigăte, gemete, rugăminți din spatele ușilor de oțel și simțea frica, speranța teribilă, durerea și buimăceala celor închiși.

Scăldată în toate aceste senzații, lovi și tăie un soldat care se grăbea spre stația de comunicare, tăie radioul cu sabia și transmise un fulger de șoc prin întregul sistem.

Scăpărare scântei, monitoarele se înnegriră.

Pe scările metalice se auzi zgomot de picioare încălțate în cizme. Moartea, și mai multă moarte, îi întâmpină, în timp ce săgețile zburau prin aer. Fallon opri un glonț cu scutul ei, îl trimise zburând înapoi la trăgător, totul – în timp ce se răsucea spre ușa de fier pe care cineva dinăuntru închisorii reușise s-o blocheze.

O spulberă, doborând și doi oameni aflați de partea cealaltă, sări peste bucățile de metal contorsionate și fumegânde, înfigându-și sabia într-al treilea înainte să se grăbească spre scările care duceau dedesubt.

În urma ei se auziră strigăte de luptă. Trupele lui Fallon se răspândeau, năpădeau tot – barăci, birouri, sala de mese, bucătăriile, infirmeria.

Însă, împreună cu cei aflați în preajmă-i, ea se năpusti înspre laborator și înspre camera ororilor. Acolo dădură de o altă ușă de fier. Fallon începu s-o lovească cu puterea ei magică și se opri chiar înainte s-o spulbere, simțind că dincolo de ușă se afla ceva neobișnuit, ceva întunecat.

Magie, neagră și mortală.

Ridică mâna și le făcu celorlalți semn să se oprească. Forțându-se să fie răbdătoare, cercetă, caută, stând dreaptă și înaltă în cizmele și vesta ei de piele, făurite de elfi, cu părul negru tuns scurt, cu ochii tulburi de putere.

– Stați în spate! le porunci.

Își puse scutul pe umăr și vâri sabia în teacă pentru ca astfel să-și poată îndrepta ambele mâini spre ușă, spre cadrul adânc și metalul gros.

– E o capcană, murmură ea. Dacă forțăm intrarea, va exploda. Stați în spate!

– Fallon!

– Stați în spate! îi repetă lui taică-său. Aș putea s-o dezarmez, dar ar dura prea mult.

Își ridică din nou scutul și sabia.

– În trei, doi...

Își proiectă puterea înainte, luminează împotriva întunericului.

Ușile explodară, scuipând foc și improșcând în jur bucăți de metal fierbinți, contorsionate. Șrapnelul se lovi de scutul ei și ricoșă, suierând, în zidul din spate. Fallon sări în mijlocul torentului.

Văzu un bărbat gol, cu ochii opaci, cu chipul fără expresie, legat de masa de laborator. Un altul, care purta halat, se dădu înapoi, sări în mâini și escaladă, cu iuțeala fulgerului, peretele din spatele lui.

Fallon își proiectă puterea spre tavan și îl doborî pe cel îmbrăcat în halat, în timp ce Simon se ferea de lovitura unui scalpel venită de la un al treilea, pe care-l și răpuse cu o lovitură scurtă de sabie.

– Căutați-i pe ceilalți! porunci Fallon. Confiscați toate registrele. Doi dintre voi să securizeze secțiunea asta, ceilalți mergeți mai departe, eliberați restul etajului.

Ea se apropie de bărbatul legat de masă.

– Poți să vorbești?

Îl auzi în gând, străduindu-se să formeze cuvinte.

M-au torturat. Nu mă pot mișca. Ajută-mă. Ai să mă ajuți?

– Am venit să ajutăm.

Îi privi fața în timp ce-și punea sabia în teacă. Blocă mental haosul luptei de deasupra, în timp ce menținu legătura dintre mințile ei și cea a bărbatului.

– Avem o femeie aici! strigă Simon. Drogată, tăiată, dar respiră.

Ne-au făcut rău. Rău. Ajută-ne.

– Da, zise Fallon și puse mâna pe cătușe, care se desfăcură. De când ești aici?

Nu știu. Nu știu. Te rog. Te rog.

Fallon dădu ocol mesei, ca să-i desfacă omului cătușele de la cealaltă încheietură.

– Ai ales întunericul înainte sau după ce ai ajuns aici? întrebă ea.

El se ridică, cu o încântare nebună pe figură, lovind-o cu un fulger. Ea pur și simplu îl pară cu scutul și-l străpunse pe atacator chiar cu arma lui.

– Cred că n-o să știm niciodată, murmură ea.

– Doamne Sfinte, Fallon! zise Simon în timp ce se ridică în picioare cu femeia leșinată pe umăr și cu arma în mână.

– Trebuia să fiu sigură. O poți duce la un doctor?

– Da.

– Ne ocupăm să-i eliberăm pe ceilalți.

După ce reușiră asta, numărară patruzeci și trei de prizonieri inamici care trebuiau transportați, restul fiind morți și trebuind îngropați. Medicii sosiră ca să trateze răniții din ambele tabere, în timp ce Fallon începu munca laborioasă de verificare a celor din celule.

Unii, știa asta, puteau să fie la fel cu cel din laborator. Alții puteau să aibă mințile distruse, iar o minte distrusă reprezenta un potențial pericol pentru restul.

– Ia o pauză, îi spuse Simon, punându-i o cafea în mână.

– Sunt unii destul de zdruncinați, zise Fallon, apoi dădu cafeaua pe gât, studiind chipul tatălui ei.

Acesta se ștersese de sânge, iar ochii lui căprui erau limpezi. Pe vremuri, înainte de Pieire, fusese soldat. Acum redevenise soldat.

– Va trebui să fie mutați într-unul dintre centrele de tratament, înainte să poată pleca. De ce am mereu senzația că îi ținem ca pe niște prizonieri?

– N-ar trebui să simți asta, pentru că nu-i adevărat. Dar unii dintre ei n-o să mai fie niciodată la fel, Fallon, și tot o să le dăm drumul dacă nu reprezintă cu adevărat un pericol. Acum spune-mi de unde ai știut că ticălosul de pe masa din laborator era malefic.

– În primul rând, nu era atât de puternic pe cât se credea, iar asta a răzbătut la suprafață și s-a simțit. Apoi, logic vorbind, trebuia să existe o sursă a vrăjii care fusese aruncată asupra ușii. Cealaltă creatură cu puteri magice din laborator era un elf. Un elf malefic, zise ea cu o umbră de zâmbet. Elfii sunt buni la descuiat încuietori, dar nu știu să le vrăjească. I-am simțit pulsul celui legat de masă, atunci când am desfăcut prima cătușă. Bubuia. N-ar fi fost așa dacă era paralizat de vreo vrajă.

– Dar tot ai desfăcut-o și pe a doua.

– Ar fi putut s-o facă și el, zise Fallon, ridicând din umeri. Speram să-l pot interoga, dar... asta e.

Dădu pe gât restul de cafea și le mulțumi în gând mamei sale și celorlalte vrăjitoare care creaseră Tropicel și care, astfel, putuseră să crească și să recolteze boabele.

– Ați aflat ce e cu femeia pe care au aruncat-o de pe masă?

– E zână. N-o să mai zboare niciodată, i-au extirpat aproape toată aripa stângă, dar e în viață. Mama ta a dus-o la unitatea medicală mobilă.

– Bine. Zâna e norocoasă că n-au omorât-o, doar au aruncat-o într-un colț. Odată ce am luat de-aici prizonierii răniți, am nevoie

să-i interoghezi. Știi că ți-e greu, adăugă ea. Sunt soldați, iar cei mai mulți nu făceau altceva decât să se supună unor ordine.

– Sunt soldați, fu el de acord, care fie au asistat, fie chiar au susținut torturarea prizonierilor, care au ținut copii în celule. Nu, draga mea, nu mi-e greu.

– Aș putea să fac asta fără tine, pentru că trebuie s-o fac, dar nu știu cum.

El o sărută pe frunte.

– N-o să trebuiască niciodată să te gândești la asta.

Ea vorbi cu copiii cu puteri magice, care fuseseră smulși de lângă părinți ce n-aveau astfel de puteri. Reuși astfel să-i readucă împreună pe doi dintre ei cu câte un părinte care – pentru că n-avea puteri magice sau din alegere proprie – fusese închis în altă celulă.

Vorbi cu cei care fuseseră întemnițați ani și ani și cu alții care fuseseră prinși doar în urmă cu câteva zile.

Verifică fiecare dintre registrele foarte precise ținute de comandantul – acum, mort – al închisorii, trecu în revistă registrele oribile ale experimentelor de laborator.

Amândoi Nepământenii Malefici – vrăjitorul și elful – care lucraseră aici – își ascunseseră adevărata natură, așa că informațiile pe care le avusese ea nu arătaseră că în rândurile personalului ar fi existat vreo ființă cu puteri magice.

Informațiile erau bune până la un punct, se gândi ea, în timp ce marca vrăjitorul ca decedat și elful ca prizonier de război.

Furtuna trecu. Zorile se iviră chiar pe când Fallon făcea ultima verificare a clădirii. Echipetele de curățenie șterseseră tot sângele de pe podelele de ciment, de pe pereții și de pe scări. Echipa de aprovizionare adunase tot ceea ce merita luat – rațiile, echipamentele, vehiculele, armele, hainele, pantofii, ghetetele, materialele medicale.

Totul urma să fie luat în evidență și apoi repartizat acolo unde era cel mai mult nevoie, sau ținut în depozit până când era necesară distribuirea.

Echipa pentru înmormântări săpă gropile. Prea multe gropi, se gândi Fallon în timp ce ieșea afară, umblând pe pământul noroios.

Dar astăzi nu săpaseră nici o groapă pentru ai lor, iar asta însemna că era o zi bună.

Flynn ieși din pădure împreună cu lupul său, care se numea Lupa.

– Șapte dintre prizonieri au nevoie de mai mult tratament, zise el. Mama ta ajută la transportarea lor la Cedarsville, cea mai apropiată clinică unde le pot fi îngrijite rănilor. Restul sunt pe drum spre centrul de detenție din Hatteras.

– Bine.

Flynn, se gândi ea, iute – fiind elf, la urma urmei – eficient și puternic ca bolovanul cu care se putea contopi, îi cunoscuse pe mama și pe tatăl ei natural pe vremea când fusese adolescent.

Acum era bărbat în toată firea și unul dintre comandanții ei.

– Aici ne trebuie un detașament de securitate care să lucreze prin rotație, continuă ea. Hatteras e aproape de capacitatea maximă, așa că vom avea nevoie de clădirea asta. Iar cei din detașament ar putea să poposească aici în cazurile în care ar fi împiedicați să meargă mai departe, sau ar putea veni doar ca să aducă alți prizonieri.

Înșiră mai multe nume pentru detașamentul de securitate, inclusiv pe cel al fratelui ei, Colin.

– O să mă ocup eu cu organizarea, zise Flynn. Dar Colin a fost rănit în timpul operațiunii, așa că...

– Poftim? se răsuci, brusc, Fallon către Flynn, apucându-l de braț într-o strânsoare de fier. De ce aflu asta abia acum?

– Tu ești Aleasa, dar mama Alesei e înspăimântătoare de-a dreptul. Așa că, atunci când îmi spune să țin informația pentru mine, o țin pentru mine. Colin e bine, adăugă iute Flynn. A încasat un glonț în umărul drept, dar i-a fost scos, iar rana se vindecă. Crezi că mama ta ar pleca să-i ducă pe dușmani la spital dacă ar ști că fiul ei nu-i bine?

– Nu, dar...

– N-a vrut să-ți distragă atenția și nici fratele tău n-a vrut-o, el e mai degrabă enervat decât rănit. Tatăl tău l-a internat în unitatea medicală mobilă care se întoarce la New Hope.

– A, în regulă, zise ea, dar își trecu, plină de frustrare, mâinile prin părul tuns scurt. La naiba!

– Am eliberat trei sute treizeci și doi și n-am pierdut pe nimeni.

Flynn, înalt și zvelt, cu ochii de un verde intens, privi în urma lui, la clădire.

– Nimeni n-o să mai fie torturat vreodată în gaura asta de iad. Bucură-te de victorie, Fallon, și du-te acasă. Suntem în siguranță aici.

Ea aprobă din cap și intră în pădure, unde trase adânc în piept mirosul de pământ umed, de frunze de pe care picura apa. În zona asta mlăștinoasă care fusese cândva Virginia, aproape de granița cu Carolina, insectele zumzăiau de zor, iar arbuștii despre care ea știa că se numeau „sumac” creșteau groși și deși ca niște ziduri.

Înaintă prin pădure până când ajunse în cercul sclipitor pe care-l desenau razele soarelui de dimineață, ca să-l cheme pe Laoch.

El zbură înspre pământ, uriaș și alb, cu aripile-i argintii desfăcute și cu cornu-i de argint scânteind.

Preț de o clipă, pentru că, în ciuda victoriei, era obosită, Fallon își apăsă fața pe gâtul lui puternic. Preț de o clipă fu doar o fată, cu vânătaii dureroase și cu ochii fumurii închiși, cu pete de sânge pe bluză, pantaloni și cizme.

Apoi încălecă, se așeză drept în șaua de piele aurie. Nu folosea nici hățuri și nici zăbală pentru alicorn.

– Baile, îi șopti ea. Acasă.

Iar el se înălță spre cerul albastru al dimineții, ca s-o poarte acasă.

Atunci când Fallon ajunse la casa lor cea mare, așezată între barăcile din New Hope și terenul lucrat de Eddie și Fred la ferma lor, acolo unde își creșteau copiii și își cultivau pământul, îl găsi pe tatăl ei așteptând pe prispă, cu ghetete sprijinite de balustradă și cu o cană de cafea în mână.

Făcuse duș, observă ea, iar părul lui castaniu, des, era încă umed. Se ridică și veni spre ea, apoi puse o mână pe gâtul lui Laoch.

– Du-te în casă și vezi ce face Colin. Doarme, dar o să te simți mai bine după ce te asiguri că e în regulă. Mă ocup eu de Laoch, iar apoi putem lua amândoi micul dejun. Mâncarea e păstrată caldă, în cuptor.

– Știi că a fost rănit.

– Știam că era rănit, știam că nu-i nimic grav, spuse Simon, oprindu-se din vorbit ca s-o privească descălecând. Mama ta a zis